

נרגשת ועל סף התמוטטות, אחרי שהשופטים אסרו כירסום שמה, מיקצועה ומקום לימודיה, העידה העדה במישפט עורך-הדין שימעון חרמון, הנאשם ברצח האוחח נרמלה בלאס: „אין לי ניסיון בדברים כאלה!”

העדה רינה הכירה את חרמון רק שלושה שבועות לפני המיקרה. היכרותם החלה ררך שותפו למישרד של חרמון, עורך-הדין אריה נוי. הם נפגשו כמה פעמים, למשך כעשר שעות נטו. חרמון רצה להתייעץ עם רינה על נסיעתו הקרובה לחו"ל, כי היא עצמה בילתה הרבה זמן בחו"ל וביקרה במקומות שאליהם התכוון חרמון לנסוע.

באותו ערב טילפן אליה בשעה שבע בערך. „זה היה הטלפון הראשון שקיבלתי כשנכנסתי הביתה באותו ערב,” סיפרה העדה.

חרמון אמר לה כי הוא נוסע לבקר את חברו, עורך-הדין אילן לפידות, בבית-החולים תל-השומר, ויבוא לקחת אותה אחרי כן, „אבל לא יותר מאוחר מתשע.” הוא הבטיח כי אם יאחר, יתקשר ויודיע לה על כך.

מיד אחרי השיחה הזו טילפנו אל רינה שני גברים אחרים. אחד מהם, עורך-הדין צבי לידסקי שהזמין אותה לבלות, היא אמרה לו כי כבר קבעה פגישה, אבל הוא אמר כי יצלצל שנית בעוד זמן-מה, לוודא אם אומנם היא עסוקה. השני שצילצל היה ירד נוסף של רינה, בוגר מיכללת שנקר. שימי נדחיים.

שימי היה זה שהעמיד אותה על העובדה כי זהו ערב התישעה באב, וכי לא תוכל ללכת למועדון, שעליו סיפר לה עורך-הדין חרמון.

חלה ישנה וסטייק על האש

ב ערך בשעה תשע וחצי צילצל חרמון שנית. הוא אמר כי הוא מדבר מטלפון ציבורי ונתן לה את מיספרו. היה זה הטלפון במחלקה שבה אושפו עורך-הדין לפידות. מכיוון שהיא עדיין חשבה לצאת קודם עם לידסקי ואחר-כך להיפגש עם חרמון, ביקש ממנה שתודיע לו על כך לטלפון הציבורי.

אחרי שיחה נוספת ללידסקי טילפנה רינה לחרמון ואמרה לו כי היא רעבה מאוד. הוא אמר כי הוא כבר יוצא אליה.

כל השיחות האלה הסתיימו בשעה עשר בלילה, העידה רינה. היא יודעת זאת מכיוון שיש לה מינהגים קבועים, שאותם לא רצתה לחשוף לפני בית-המישפט. „אם בית-המשפט ירשה לי, לא לפרוטוקול, אני אומר זאת לשופטים,” ביקשה העדה. „אין פרוצדורה כזאת,” העיר לה השופט יעקב קרמי, שהיה הקרוב אליה ביותר ליד דוכן-העדים, והביט בה בתדהמה והבנה לסרוגין.

„החלפתי חולצה, הלכתי לאמבטיה, שמתי רז, לא התאפרתי — כי אני לא מתאפרת — והייתי מוכנה בעשר וחצי. חיכיתי לו, אבל הוא לא בא.” בשעה 11 עשרים וחמש נשמע צילצל ברלת. „מי זה?” שאלה רינה. „שימעון,” נשמעה התשובה.

„האמת היא שכבר התייאשתי ממנו, חשבתי שהוא לא יבוא, ואם זה לא יירשם בפרוטוקול, אז אני יכולה לספר כי אכלתי חלה ישנה שנשארה משבת, כי הייתי כליך רעבה.”

רינה ורקה מבט לעבר חרמון, שישב על ספסל-הנאשמים, והמשיכה: „כעס” תיבא לי את ההתנהגות הזאת. הראיתי לו את השעון, ואמרתי לו: אתה בטח מצפה שאני אהיה נחמדה ואעשה לך קפה? קדימה — הולכים למיסעדה!” לקחת את הארנק שלי ויצאנו מהבית. נסענו ליפו, ומצאנו סטיקיה פתוחה. אני ירדתי ראשונה, כדי לתפוס תור והזמנתי סטייק על האש. „חרמון עמד לידי עד הרגע שהסטייק היה מוכן, ואז הוא נעלם. היתה לי איזו הרגשה איפישית שהוא מנסה להתחמק מלשלם, אז צעקתי לו שיביא לי את הארנק שלי שנשארו בכיס. אבל הוא בא ושילם ונסענו משם.”

השניים נסעו לדירתו של חרמון, ברחוב ברדיצ'בסקי 23. „הלכתי ישר למירפסת וישבתי על כיסאנוח. זכרתי מהשיחה של אתמול שיש לו אבטיח, ואמרתי לו: תביא אבטיח! הוא הביא שתי מנות, וישבנו ואכלנו. אז הוא הביא מפות, כדי שאראה לו את מסלול-הנסיעה מגרמניה לספרד.” אחרי שיחה זו ועצות נוספות מצידה של רינה, ירדו השניים למכוניתו של

ריפרפו על דוכן-העדים כפרפרים. עיניה נשלחו לעבר עורך-הדין דויד ליבאי, סניגורו של חרמון, לעיתים במבט מפלטט ולעיתים במבט מאיים ושחור, שעורך-הדין אמר פעם: „איזה מבט מפחיד!”

קרובת-מישפחה הביאה לה קפה בתרמוס, והשקתה את העדה בהפסקה.

חקירה מהסרטים

ה תרגשותה בשלב זה היתה כה גדולה, עד שהיא היפנתה את עורפה לסניגור וענתה לשאלותיו כשפניה אל הקיר. השופטים הביטו בה בהשתאות ונשיא-ההרכב, השופט שמואל קווארט, אף הכתיב לפרוטוקול על התנהגותה זו. מפעם לפעם ביקשה לסיים את

פעם יצאה לעשן ופעם ביקשה לטפטף לעצמה טיפות-עיניים. עורך-הדין ליבאי עבר איתה בסבלנות איך-כך, ויסודיות בלתי-נלאית, על כל רגע מלוח-הזמנים. הוא ניסה לברר אם זיכרונה איננו מטעה אותה, והיא ענתה לו: „אני סובלת מעורף זיכרון!”

„אני עושה כמיטב יכולתי, ואני מאמצת את זיכרוני, כי אני יודעת שזה חשוב! לקח לי זמן להבין שמדובר באשה שנרצחה, ושימעון חרמון, שהיה אז בחוף-לארץ... הוא... הוא החשוד,” אמרה העדה מתנשפת ומפסיקה את דבריה, כאילו נחנקת לרגע.

„אין לי ניסיון בדברים כאלה. אז שאלתי את הקצין חרד: הוא היה אצל אילן לפידות? יש לך עוד חשודים או שהוא החשוד היחיד? היסקתי את המסקנות שלי, וקשה לי מאוד לדבר על כך...”

נאשם שימעון חרמון (באמצע) הוא ביקש להתייעץ

כמישטרה! היה זה שיא מדהים לחקירה נגדית מהסרטים. העדה היתה כעת ממש נרגזת. היא הסבירה כי חוקר-המישטרה העתיק מיספר זה מתוך ספר-הטלפונים הפרטי שלה, כאשר אמרה לו שהיא מסרבת לזכור את מיספר-הטלפון של חרמון. „אבל אני לא נעזיתי בספר-הטלפון, אני טילפנתי למיספר 244085 וזה הטלפון שלו בבית!” התעקשה העדה. הרף מספר-הטלפון של רינה הוגש כמוצג לבית-המישפט, והיא ביקשה כי השמות הרשומים בו יהיו חסויים. „מה יש לה?” שאלו הצופים איש את רעהו שוב. „הרי אין לה מה לפחד מחרמון, זה לא אחר מחבורת-הכרם, והיא לא עשתה באותו ערב שום דבר שצריך להתבייש בו. אז מה כל המיסטריון הזה?” נראה כי גם כית-המישפט התלבט בשאלות אלה, אחרי עדותה של רינה. **אילנה אלון**

העדות, וכאשר ביקשו ממנה השופטים להביט בעורך-הדין ליבאי, אמרה העדה: „אני עונה לו, אבל אני לא חיכית להביט בו!” רק אחרי זמן מה התרצתה העדה וביקשה את סליחת עורך-הדין. „זה לא היה כדי להעליב אותך, אני פשוט רציתי להתרכזן,” אמרה לו.

אבל השיא הגיע רק כרגעים האחרונים של החקירה. בשקט הקריא לה הסניגור קטע קטן מעדותה במישטרה, וציטט את מיספר-הטלפון שאליו טילפנה כאשר גילתה כי הספר קרוי: „244082 — זה היה הטלפון אליו טלפנתי?” שאל הסניגור. לשופטים התמהים אמר: „זה מיספר-הטלפון של מישרדו של חרמון, וזה המיספר שנתכב בעדותה של רינה.” „אני רק מקווה שתחזיק מעמד!” אמרה לידידת-מישפחה שגלוותה אליה. מפעם לפעם ביקשה רינה הפסקות.